

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce : **N. T. T.** ,zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.3.2009, č.j. CPR-989-1/ČJ-2009-9CPR-C215,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie České Budějovice, Inspektorátu cizinecké policie České Budějovice, skupinou povolování pobytu (dále též prvostupňové rozhodnutí), ze dne 18.11.2008, č.j. SCPP-04736-31/CB-III-CI-2007, o zamítnutí jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci. Tvrdil, že správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, když zamítl žádost o povolení k trvalému pobytu na základě zjištění, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob (dále též evidence). Do evidence byl žalobce zařazen na základě rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie České Budějovice, Oddělení cizinecké policie České Budějovice, č.j. SCPP-1798-7/CB-III-2007 v návaznosti na

rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie Praha, č.j. SCPP-4417/C-225-2007, které nabylo právní moci dne 28.1.2008, ve věci jeho správního vyhoštění (dále též rozhodnutí o správním vyhoštění). Proti tomuto rozhodnutí však byla podána správní žaloba, která má s ohledem na ustanovení § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) odkladný účinek. Znamená to tedy, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemá žádné právní účinky. Za této situace měl správní orgán řízení ve věci přerušit do rozhodnutí soudu o žalobě ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen správní řád). Dodržel by tak mezinárodní závazky podle článku 31 a 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/AE (dále jen směrnice). Žalobce žije ve společné domácnosti s družkou a společně pečují o její dceru, která je občankou ČR, což znamená, že je rodinný příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle článku 31 odst. 2 směrnice, je-li součástí návrhu na opravný prostředek proti rozhodnutí o vyhoštění nebo návrhu na soudní přezkum tohoto rozhodnutí žádost o předběžné opatření pozastavující výkon tohoto rozhodnutí, nesmí ke skutečnému vyhoštění dojít před vydáním rozhodnutí o tomto předběžném opatření. Zamítnutí žádosti pouze proto, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob je porušení procesních záruk, neboť je nucen opustit území ČR i přesto, že nebylo rozhodnuto soudním přezkumem rozhodnutí o vyhoštění, když správní orgán, přestože rozhodnutí není vykonatelné, postupuje tak, jakoby tomu tak bylo. Z ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že nežádoucí osobou se rozumí cizinec, kterému nelze umožnit vstup na území. Rozhodnutím ve věci správního vyhoštění byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území v délce jednoho roku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28.1.2008. Od tohoto data je žalobce evidován v evidenci nežádoucích osob. V daném případě je tedy osobou, které nelze umožnit vstup na území. Tento stav ovšem trvá po dobu delší, než bylo uvedeno v rozhodnutí o správním vyhoštění. To zcela zjevně vypovídá o tom, že postup správních orgánů je nezákonný, neboť považuje žalobce za nežádoucí osobu, přičemž jí není, neboť rozhodnutí na základě něhož byl do této evidence zařazen nemá žádné právní účinky, když není vykonatelné. K tomu žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 26.6.2007, č.j. 5As 13/2006-46. Zařazení cizince do evidence nežádoucích osob je součástí výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud ovšem ukončení pobytu a neumožnění vstupu nelze vykonat, nelze ani považovat zařazení tohoto cizince do evidence nežádoucích osob za právně relevantní skutečnost, navíc je zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob nesprávným úředním postupem, který odporuje i interním aktům řízení, jenž upravují postup orgánu služby cizinecké policie podle zákona o pobytu cizinců a podle něhož cizinecké oddělení ředitelství služby po obdržení informace o podání žaloby proti rozhodnutí o vyhoštění k soudu nejprve učiní do evidence nežádoucích osob pouze poznámku a o zařazení či nezařazení cizince do evidence nežádoucích osob se rozhodne podle výsledku řízení před soudem.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami uvedenými v odvolání. Poukázal na informační systémy Policie ČR z nichž ve smyslu § 158 zákona o pobytu cizinců vyplynulo, že žalobci bylo dne 17.10.2007 pod č.j. SCPP-1798-7/CB-III-2007 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba, po kterou mu nebyl umožněn vstup na území byla stanovena v délce jednoho roku. Dále žalovaný poukázal na znění ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že doba k vycestování z území ČR byla žalobci stanovena do 15.11.2007. Rozhodnutí v odvolacím řízení o správním vyhoštění pod č.j. SCPP-4417/C-225-

2007 ze dne 14.1.2008 nabylo právní moci dne 28.1.2008. Tímto rozhodnutím byla stanovena nová doba k vycestování do 10.2.2008. Dále žalovaný poukázal na ustanovení § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a § 119 téhož zákona s tím, že pokud cizinec nesouhlasí s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, může využít řádným i mimořádných opravných prostředků, včetně žaloby k soudu, která v tomto případě byla také podána. Teprve bude-li zrušeno rozhodnutí o správním vyhoštění či uplyne doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, bude cizinec v souladu s § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců z evidence vyřazen. V zákoně o pobytu cizinců je rovněž pamatováno na případy, kde je možné odstranit tvrdost správního vyhoštění ve smyslu § 122 citovaného zákona. Dále žalovaný připomněl ustanovení § 154 odst. 3 písm. b), odst. 6 zákona o pobytu cizinců s tím, že zákon jasně hovoří o pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoliv o vykonatelném rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto byl podle žalovaného žadatel zařazen do evidence nežádoucích osob zcela v souladu se zákonem. Podle žalovaného je-li cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze v řízení o povolení k pobytu přezkoumávat zákonnost tohoto rozhodnutí, neboť by se tak rozhodovalo o věci již jednou pravomocně rozhodnuté (res judicata). Dále žalovaný zmínil znění ustanovení § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 154 odst. 2 téhož zákona s tím, že na základě přezkumu policie cizince v evidenci ponechá nebo jej z této evidence neprodleně vyřadí. Policie však nepřezkoumává důvody, které vedly k zařazení cizince do evidence nežádoucích osob, v případě žalobce podle ustanovení § 154 odst. 3 písm. b) citovaného zákona. Správní orgány při rozhodování o udělení povolení k trvalému pobytu jsou vázány ustanovením § 87k zákona o pobytu cizinců, z jehož odst. 1 písm. d) vyplývá, že policie žádost o povolení k tomuto pobytu zamítne (nikoliv může zamítnout), jestliže žadatel je evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154). Není zde tak žádný prostor pro správní uvážení. Správní řízení ve věci povolení k pobytu a správní řízení ve věci správního vyhoštění jsou dvě zcela odlišná správní řízení, které nelze slučovat do jednoho správního řízení. V odvolacím řízení ve věci povolení k pobytu rovněž nelze zohledňovat okolnosti, pro něž by mohl být cizinec z evidenci vyřazen. Je-li proti pravomocnému rozhodnutí ve věci správního vyhoštění podána žaloba, má tato žaloba odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí, ale v žádném případě to neznamená, že je cizinec vyňat z evidence nežádoucích osob, neboť toto rozhodnutí je stále pravomocné. Proto řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění není v řízení ve věci povolení k trvalému pobytu předběžnou otázkou. Je-li cizinec zařazen do evidence nežádoucích osob je tato skutečnost ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu pro správní orgány závazná, v řízení o povolení k pobytu ji nelze jakkoliv přezkoumávat a nelze v tomto případě v řízení rozhodnout kladně. Při projednávání žádostí v pobytových věcech nelze brát v úvahu ani případné námitky cizince směřující proti jeho zařazení do této evidence. Tyto námitky musí být uplatněny v řízení souvisejícím se správním vyhoštěním. Teprve v případě, že na základě splnění zákonných podmínek bude pravomocně rozhodnuto o vynětí z evidence nežádoucích osob, lze o pobytové žádosti rozhodnout kladně, do této doby je zařazení do evidence nežádoucích osob pro správní orgány závazné (analogicky stejně tak, jako je závazný např. záznam ve výpisu z rejstříku trestu). Podle § 51 odst. 3 správního řádu správní orgány provádí dokazování, pokud existuje zjištěná skutečnost, která brání kladnému vyhovění žádosti. Správní orgány ji svým rozhodnutím zamítne, neboť prováděné dokazování by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uváděl obdobně jako v podané žalobě a v průběhu správního řízení. Konstatoval, že proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal u zdejšího soudu žalobu vedenou pod sp. zn. 9Ca 35/2008. Zdůraznil, že označení osoby za nežádoucí, to je zařazení osoby žalobce do evidence nežádoucích osob, je fakticky úkonem

výkonu rozhodnutí. Správní orgán se pro účely zařazení do evidence nežádoucích osob nemůže spokojit toliko s pravomocným rozhodnutím, ale výlučně s rozhodnutím vykonatelným. Své žalobní tvrzení o interním předpisu cizinecké policie konkretizoval tím, že poukázal na již neplatný pokyn ředitele Policie ČR SCPP o pobytu cizinců č. 125 z roku 2005 jeho článek 193 odst. 8, dále na pokyn č. 223 ze dne 18.12.2008 a jeho článek 218/8. Tvrdil, že podle platné právní úpravy i interních předpisů cizinecké policie po dobu řízení o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění není cizinec nežádoucí osobou a není zařazen do evidence nežádoucích osob. Do té zařazen až podle výsledků řízení před soudem. Dále poukázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1As 14/2008. Podle žalobce žalovaný měl povinnost přezkoumat důvodnost evidování žalobce v evidenci nežádoucích osob, neboť správní orgán je vázán pravomocným rozhodnutím, není však vázán evidováním v evidenci nežádoucích osob.

Soud při projednání a rozhodování ve věci postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takovýto postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 15a odst. 4, písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. d) téhož zákona Ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154) a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Podle ustanovení § 154 odst. 3 písm. b), odst. 6 téhož zákona Policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může ohrozit závažným způsobem veřejný pořádek nebo bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.

Podle ustanovení § 172 odst. 3 téhož zákona žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Podle ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán může řízení usnesením přerušit probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán

1. dal k takovému řízení podnět podle § 57 odst. 1 písm. a),
2. učinil výzvu podle § 57 odst. 1 písm. b), anebo
3. učinil úkon podle § 57 odst. 4;

za úkon správního orgánu se považuje i předání písemnosti k doručení podle § 19 a vyvěšení písemnosti na úřední desce.

Podle ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány; ustanovení § 76 odst. 3 věty poslední tím není dotčeno. Pro jiné osoby je pravomocné rozhodnutí závazné v případech stanovených zákonem v rozsahu v něm uvedeném. Pravomocné rozhodnutí o osobním stavu je závazné pro každého. Jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků.

Žalobce v podané žalobě namítal nesprávně posouzený skutkový stav věci a tvrdil, že jeho rozhodnutí o správním vyhoštění sice nabylo právní moci dne 28.1.2008, proti němu však byla podána žaloba, která má s ohledem na § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek. Za této situace měl správní orgán věc o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR přerušit podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. K tomu poukázal na článek 31 odst. 2 a článek 35 směrnice s tím, že žije ve společné domácnosti s družkou a společně pečují o její dceru, která je občankou ČR, což znamená, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nesouhlasil s tím, že jeho žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta na základě jeho evidence jako nežádoucí osoby a znovu poukazoval na to, že rozhodnutí o jeho správním vyhoštění není vykonatelné. K tomu poukázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ve věci sp. zn. 5As 13/2006 a na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1As 14/2008, a dále tvrdil, že zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob je nesprávným úředním postupem, který odporuje interním aktům řízení, upravujícím postup orgánu služby cizinecké policie podle zákona o pobytu cizinců.

Soud tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou. Je tomu tak proto, že z obsahu spisového materiálu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vyplynulo, že žalobce podal dne 17.10.2007 žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR jako rodinný příslušník občana ČR, dcery přítelkyně, nezletilé G.P.. Tétož dne bylo pod č.j. SCPP-1798-7/CB-III-2007 správním orgánem I. stupně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, stanovena doba neumožnění vstupu na území ČR v délce 1 roku a podle § 118 odst. 1 téhož zákona stanovena doba k vycestování do 15.11.2007. O odvolání proti správnímu vyhoštění rozhodovala Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie se sídlem Praha 3, Olšanská 2 rozhodnutím ze dne 14.1.2008, č.j. SCPP-4417/C-255-2007 tak, že odvolání zamítla a stanovila novou dobu k vycestování do 10.2.2008. Toto druhostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 28.1.2008. Soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla vedena pod sp. zn. 9Ca 35/2008 a která byla rozsudkem ze dne 12.5.2010 č.j. 9Ca 35/2008-61 zamítnuta, neboť soud neshledal žalobní body důvodnými a přisvědčil závěru správních orgánů obou stupňů o zahájení řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, který pobýval na území ČR po uplynutí doby platnosti víza, ač k tomu nebyl oprávněn, dále že se správní orgány nedopustily ani procesního pochybení tím, že nevzaly jako účastníci řízení paní P. A.T., o které žalobce tvrdil, že s ní žije ve společné domácnosti a že tak nutně bude rozhodnutím o správním vyhoštění dotčen na svých právech, na rodině a soukromý život. K tomu správní orgán II. stupně v řízení o správním vyhoštění dospěl k závěru, že žalobce tento argument uplatnil jako novotu v odvolacím řízení, neboť v řízení před správním orgánem I. stupně uvedl, že přímé příbuzné v ČR nemá a že žije společně se svou přítelkyní P.A. T., ale po ověření adres s trvalým pobytem žalobce a označené přítelkyně bylo správním orgánem I. stupně zjištěno, že tyto jsou odlišné od adresy, kterou uvádí žalobce. Žalobce

přítom netvrdil, že s označenou osobou vede společnou domácnost, jejímž členem je rovněž dítě, státní občan ČR a že tak správní orgány mohly důvodně žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožnil s právními i skutkovými závěry správních orgánů o tom, že žalobce mohl už do protokolu v průběhu řízení o správním vyhoštění uvést, že s uvedenou přítelkyní vede společnost domácnost a pečuje o její dítě, které je občanem EU, což však žalobce neučinil a paní P.A.T. označil pouze jako svou přítelkyni, která má na území ČR trvalý pobyt. Svá tvrzení o společném vedení domácnosti a péči o nezletilého občana EU učinil až v odvolání, jednalo se tak o novotu ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, ke které žalovaný v souladu se zákonem nemohl přihlídnout. Soud v rámci přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce zaujal i právní názor k tomu, zda žalobce je z důvodu vedení společné domácnosti se svou přítelkyní paní P.A.T. a jejím nezletilým dítětem G. P., v postavení rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15 odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců. S poukazem na rozhodnutí NSS ze dne 16.4.2010, č.j. 5As 6/2010-63 soud dospěl k závěru, že podmínka citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců na straně žalobce splněna není, neboť i pro případ, že by žalobce včas tvrdil a umožnil správnímu orgánu I. stupně zjistit, že žije ve společné domácnosti se svojí přítelkyní a jejím nezletilým dítětem, které je občanem EU, nejednalo by se o vztah rodinný ve smyslu citovaného zákonného ustanovení § 15a odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť vztah žalobce a nezletilého dítěte jeho přítelkyně za takový vztah považovat nelze. Soud konečně neshledal relevantní ani námitku proti závaznému stanovisku k možnosti vycestování a jak již bylo shora uvedeno žalobu zamítl.

Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení trvalého pobytu žalobce (nyní projednávaná věc) správním orgánem I. stupně žalobce podal odvolání blanketně a přes příslib jej nedoplnil. Žalovaný přezkoumal řízení před správním orgánem prvního stupně a jeho rozhodnutí a jeho skutkový a právní závěrům přisvědčil. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu doplnil úvahu stran aplikace směrnice EU na skutkový stav věci žalobce, tj. k jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR a hodnotil jeho osobního chování, rozsah ohrožení zájmu společnosti a dospěl k závěru, že za ohrožení zájmu společnosti je nutno považovat obcházení zákona či zneužití práva ve smyslu článku 35 směrnice, podle kterého státy mají přijmou opatření k odepření pobytu v případě zneužití práv nebo podvodu a nebo zneužití uzavřením účelového sňatku či účelového otcovství. Žalovaný konstatoval, že se žalobce dopustil porušení právního řádu ČR, za něž mu bylo uděleno správní vyhoštění, přičemž do problému s nelegálním pobytem se žalobce dostal zcela sám a pokouší se tento nelegální stav napravit pomocí získání trvalého pobytu. Žalobci přitom musela být známa skutečnost, že na území ČR pobývá bez potřebného povolení, z čehož pro něj plynou následky dle zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného prvoinstanční správní orgán postupoval v souladu se zákonem, skutkový stav řádně zhodnotil a učinil z něj právní závěry, které skutkovému stavu odpovídají, včetně skutečnosti, že žalobce je v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, které nabylo právní moci, evidován v evidenci nežádoucích osob.

Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný zabýval všemi skutkovými okolnostmi, které při posuzování žádosti žalobce o povolení trvalého pobytu na území ČR vyšly najevo a které měly správní orgány k dispozici. Vzal v úvahu i okolnosti, které byly podkladem pro rozhodování o správním vyhoštění žalobce a v jehož důsledku se po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ocitl v evidenci nežádoucích osob. S tím spojené právní následky ve smyslu § 87k odst. 1 písm. d) žalovaný hodnotil i v rozsahu zkoumání otázky bezpečnosti státu a ohrožení zájmu společnosti. Závěry, které žalovaný učinil, soud považuje za relevantní a odpovídající skutkovému stavu, který byl zjištěn a v souladu se zákonem. Pokud žalobce v podané žalobě (obdobně jako v odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění) uvedl, že žije ve společné domácnosti s družkou, že společně pečují o její dceru, která je občankou EU

a že je tedy rodinným příslušníkem občanem EU ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, soud k tomu poukazuje na shora citované právní závěry, které učinil při rozhodování o žalobě žalobce proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění ve věci sp. zn. 9Ca 35/2008 a ze kterých je zřejmé, že žalobce za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců a v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů (např. rozhodnutí NSS ze dne 16.4.2010, č.j. 5As 6/2010-63, vymezení stavu „rodinného“) nepovažuje. Pokud žalobce tvrdil, že se měly správní orgány zabývat okolností, že proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění byla podána žaloba, která má odkladný účinek ve smyslu § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, že správní vyhoštění proto nelze vykonat a řízení přerušit podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu do rozhodnutí soudu o žalobě, a pokud žalobce v této souvislosti poukázal na rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 5As 13/2006 a 1As 14/2008, soud k tomu uvádí, že podmínky pro aplikaci ustanovení § 64 odst. 1 a písm. c) správního řádu, tedy možnost (nikoli povinnost) správního orgánu přerušit řízení, probíhá-li řízení o předběžné otázce ve spojení s ustanovením § 73 odst. 2 téhož zákona, nenastaly. Jak vyplývá ze shora citovaného ustanovení § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Mezi účastníky je nesporné, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nabylo právní moci dne 28.1.2008. Podle stanoviska soudu žalobce tak byl od té doby důvodně považován za nežádoucí osobu ve smyslu zákona o pobytu cizinců. K tomu, že proti pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce byla podána žaloba u zdejšího soudu a to bez ohledu na to, že později byla zamítnuta jako nedůvodná (viz. shora citovaný rozsudek č.j. 9Ca 35/2008-61 ze dne 12.5.2010) je třeba připomenout, že podle shora citovaného ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má sice tato právní skutečnost za následek odklad vykonatelnosti rozhodnutí, nemá však vliv na právní moc tohoto rozhodnutí. Pokud žalobce dále poukazoval na interní předpis cizinecké policie soud uvádí, že posuzuje *zákonnost* žalobou napadeného rozhodnutí, tedy jeho soulad se zákonem. Interními předpisy správních orgánů soud není vázán, nadto interní předpisy nesmí být se zákonem v rozporu. Poukaz žalobce na usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 5As 13/2006 soud v projednávané věci neshledal relevantní, neboť nemohl zvrátit jeho závěry o důsledku pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, tj. vyznačení osoby žalobce do evidence nežádoucích osob ve smyslu § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále poukazoval na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1As 14/2008 s tím, že podle něj v rozhodnutí o žádosti o udělení pobytu musí být úvaha, zda cizinec byl označen za nežádoucí osobu důvodně, když samotné označení cizince za nežádoucí osobu nepodléhá soudnímu přezkumu. Soud ani v tomto ohledu nespátřuje rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s citovaným judikátem NSS, neboť jak vyplývá z obsahu spisového materiálu a zejména odůvodnění žalovaného rozhodnutí, žalovaný se okolnostmi, pro které byl žalobce vyhoštěn z území ČR zabýval a vzal je při posuzování jeho žádosti o povolení trvalého pobytu na území ČR v úvahu. Soud k tomu zdůrazňuje, že správnost závěrů, které vedly správní orgán ke správnímu vyhoštění žalobce a které se posléze staly podkladem pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení jeho trvalého pobytu na území ČR v nyní projednávané věci, byla soudem ve věci sp. zn. 9Ca 35/2008 přezkoumána a potvrzena, když soud žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce zamítl. Pokud rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1As 14/2008 poukazuje i na nutnost posoudit přiměřenost dopadu zařazení cizince do evidence nežádoucích osob s pohledu dopadu do soukromého a rodinného života, soud k tomu uvádí, že byť taková úvaha při rozhodování správních orgánů obou stupňů v řízení o žádosti žalobce o povolení trvalého pobytu na území ČR chybí, její absence však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Je tomu tak proto, že soud již ve věci sp. zn. 9Ca 35/2008, stejně jako v nyní projednávané věci, dospěl k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Nadto žalobce podal proti

prvoinstančnímu rozhodnutí ve věci zamítnutí jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu odvolání blanketně a přes příslib jej nedoplnil. Absenci takové úvahy v rozhodnutí správního orgánu I. stupně se tedy ani nebránil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pochybil, pokud v úvahu v tomto smyslu nepřipojil, nejedná se však o hrubou nezákonnost ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., tedy podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. února 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.